

Robinovo malé kouzelné ouško

V zelené louce, kde rostly žluté pampelišky a vítr si tiše hrál s trávou, bydlel malý neposedný králíček jménem Robin.

Robin byl jako ostatní malí králíčci. Byl zvědavý na celý svět okolo sebe. Všechno chtěl vidět. Všechno chtěl ochutnat. Rád běhal, rád skákal a moc rád u toho všeho vískal, aby i všichni okolo věděli, jak moc je na světě rád. Nejraději se schovával v trávě, aby v ní mohl pozorovat všechny ty malé broučky, nebo za sebe skládat kamínky do kolon. Někdy si do té trávy lehl, pozoroval mraky nad sebou a poslouchal svět se všemi jeho zvuky.

Ale poslouchal je jen jedním ouškem. Jedno jeho ouško bylo velké, hebké a vzpřímené.

Druhé ouško bylo menší a tvarem se podobalo malému buráčku. Bylo také měkké, hebké a kulaté, ale nerostlo stejně jako to druhé. Robin se ho někdy dotýkal svou tlapkou. Narodil se s ním. Bylo jiné než to druhé, bylo jiné než maminčina ouška, ale bylo zkrátka jeho. Říkali mu malé kouzelné ouško a všichni ho měli rádi, ale neslyšelo všechno to šumění větru v trávě, ranní zpívání ptáčků, ani maminčiny večerní ukolébavky.

Jednoho dne seděl Robin na louce se svou maminkou. „Mami,“ zeptal se tiše, „proč mám ouška každé jiné?“ Maminka ho pohladila po zádech. „Protože jsi Robin,“ řekla jemně. „A Robin je jedinečný.“ Robin o tom chvíli přemýšlel, zatímco pozoroval barevného motýla, který přelétl kolem. Sedl si na kopretinu a za malou chvíli už ho křídélka nesla dál. „Ale já nechci být jiný než ostatní. Ty máš taky dvě dlouhé uši. Chci být jako ty!“ Maminka se k němu sklonila a dotkla se čumáčkem jeho čumáčku.

„Každý jsme něčím jiný, ty můj malý králíčku. Na louce neexistují dva úplně stejní králíčci a to nás dělá výjimečnými, víš.

Jsi přesně takový, jaký máš být. Můj malý Robin. A já tě mám moc ráda."

Robin cítil teplo v hrudi. Jeho malé ouško bylo jiné. Ale bylo jeho. Robinovo. Cítil se milovaný a na ničem jiném nezáleželo.

Brzy také zjistil, že když nám život někde něco ubere, často nám jinde něco daruje. Jeho malé kouzelné ouško možná neslyšelo všechny zvuky světa, ale zato se naučil víc pozorovat, víc vnímat a naslouchat srdcem. Všímal si věcí, které ostatním někdy unikaly. V tom spočívalo to největší kouzlo. V maličkos-
tech, které mohou znamenat velké věci.

Robin se zamyslel. „Takže strach je vlastně kamarád?“

„Vlastně ano,“ pohladila ho maminka. „Jen nesmí být tak velký, aby nám zabránil dělat nové věci, protože tím bychom se připravili o spoustu zážitků. Někdy mu poděkujeme za varování a pak ho vezmeme za tlapku a jdeme dál společně.“

Pak mu pošeptala: „Ale jestli tě to trápí, můžeme ho trochu zmenšit.“ „Jak?“ zeptal se Robin. „Je to jednoduché, budeme jen dýchat.“ a položila mu tlapku na břicho. „Nadechni se pomalu nosem...“ Robin se nadechl. „A teď pomalu vydechni.“ Robin vydechl. „Představ si,“ řekla maminka, „že s každým výdechem odfoukneš kousek strachu pryč.“ Robin to zkusil znovu a tentokrát si představil, jak všechn ten strach letí pryč z okna, přes rozkvetlou louku.

Nádech.

Výdech.

Nádech.

Výdech.

A najednou cítil, že se jeho břicho uklidňuje. Strach tam byl pořád, ale byl menší.

Robin se zachumlal do peřiny. „Mami?“ zamumlal ospale. „Ano?“ „Myslím... že to zvládnu.“ Maminka ho pohladila po srsti mezi oušky. „Já si to nemyslím. Já to vím.“

Robin zavřel oči. Tentokrát už usnul a zdál se mu krásný sen o tom, jak jí obrovskou cukrovou vatu. Vypadala úplně jako nafouknutý balónek. Do toho velkého nadýchaného obláčku se opřel vítr a nesl ho mezi motýly a ptáčky pampeliškovým nebem.

